

ESRA KAHYA • Benim Rüyalarım Hep Çıkar

ESRA KAHYA 1982'de Kastamonu-Taşkôprü'de doğdu. Gazi Üniversitesi mezunu, Türkçe öğretmeni. Evli, Emir'in annesi. "Kambur" adlı dosyası 2021 Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Ödülü'nü aldı. Çeşitli yarışmalarda dereceleri, basılı ve dijital edebiyat mecralarında öyküleri mevcut. Sevginin ve kelimelerin gücüne inanıyor.

İletişim Yayınları 3308 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 589

ISBN-13: 978-975-05-3516-1

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ESRA KAHYA

Benim Rüyalarım Hep Çıkar

Ve her hikâye zamanını bekliyordu.

– ETHEM BARAN

*Zaman ŐimdiymiŐ.
Beni mucizeye inandıran hocam
Ethem Baran'a...*

İçindekiler

Mercan'ın saçları	11
Ufak bir poster meselesi	19
Susmak zamanı	29
Gerçeğe rüya karıştı	37
Yeniçerinin hezeyanı	45
Ben bir yalan uydurdum	53
İşte şimdi yeminini bozduğun andır	63
Monik Hanım ve Şişeler	71
Ölene kadar aramızda	79
Şeytan aldı götürdü	87
Külleri kaldı	99
Yetiş Umay Ana	105

Mercan'ın saçları

İçimde yine üç kocakarı oturuyor. Az evvel telefon çaldığında kimse yoktu oysa. Tek başıma yünleri ayıklıyordum, çoğu böceklenmiş nemden. Şimşek çaktı. Elektrik gitti geldi, gitti geldi. Fesuphanallah. Kara makası yünlerin üzerine bırakıp kalktım, dışarı baktım. Toprak yol, silme bir lamba ışığı yanıyor işte. Yağmur başlamış hafiften, diğer odaların camlarını kapatmalı, derken telefon çaldı. Yalan yok korktum. Elim yüreğime gitti, baktım benimkiler geliyor yavaş yavaş. Üçüncü çalışında açtım telefonu, Nesrin tabii: “Adın batmasın neredesin sen? Konuştunuz mu? Az dur hele. Yok be, kim olacak evde. Hakan ne dedi onu söyle, bırak evi köyü.”

Nesrin bir şeyler geveledi. Kulaklarımdan ayaklarıma doğru akan bir şeyler.

Cevap vermeden ahizeyi koydum yerine, telefonun fişini çektim. Yünlerin üzerine yığıldım kaldım. Ben oturunca onlar da geldi. Üçü de. Geldiler, oturdular içime. Bir şimşek daha çaktı, elektrik yine gitti. Makas parladı karanlıkta. Makası aldım. Kapkara, kocaman ve kör makası. Ayaklarım taşlığa indi. Kendiliğinden. Hepimiz oradaydık.

Ebe Nine, taşlıktaki odanın önünde oturuyordu yine. Eteğini memelerinin altına kadar çekmiş, ellerini de bacaklarının arasına sokmuş, beni izliyordu. Kınalı saçları vardı. Yüzünde, omzunda, her yerinde tiftik saçlar. Gözlerinin altı kapkara, suratında da biçimsiz lekeler. “Al basmış bunu al,” dedi tulumbanın yanındaki kocakarı. Ne zaman Ebe Nine’nin yüzüne baksam üçü bir olup beni korkuturdu. “Hele sen her sabah bu taşlığı arapsabunuyla köpürtme de gör, senin yüzüne neler basacak neler!”

Onlar güldü. Ben, “Eyvah!” diyerek kaçtım. Sekiz yaşında var yoktum. Belim bir karış gelmez bile. Etek belimden sürekli düşer. Büyük Hala öfkelenirdi her seferinde. Eşek kadar kız olduğumu, belimdeki lastiği bile sıkamayacaksam ne boka yaradığımı sayar dökerdi. Sonra öfkeyle o lastiği bir sıkardı ki vah! Gözlerimden yaşlar düşerdi, acıyla. Ama ses çıkarmak ne mümkün? Üç gün taşlıktaki kilerin kuru betonunda turşu kavanozlarına sırtımı verip de etrafımda eğleşen karafatmalarla konuşmak yetti arttı. “Ne olur donumdan içeri girmeyin ben uyurken,” diye yalvardım onlara, bir daha edepsizlik etmeyeceğime yeminler ettim. Uzun ve soğuk üç gün boyunca.

“Hadisene,” dedi biri. Hangisi? Bilemedim. Üçü de aynıydı sanki. Aynı kötülükte üç kocakarı işte. Ayağıma annemin eski terliklerini geçirip eşiğin dibinden çalı süpürgesini kapığım gibi başladım yıkamaya. Ya yüzümü onunki gibi al basarsa? “Olmasın n’olur, yüzüm öyle çirkin olmasın.”

“Elin de bir işe yakışmıyor anası kılıklı, kör müsün şuradaki pisliği,” diye kızdı yine. Sundurmanın dibinden bir kahkaha yükseldi. “İlahi Ebe, nasıl da bildin bak bunu. İki gün sonra anası gibi bacaklarını açar da gezer. Karşısına ilk çıkana kaçiverir. Bu da bir çocuk peydahlar, onu da bizim başımıza atar. Gör o zaman şenliği. Hahay, hiç güleceğim yoktu,” dedi Büyük Hala. Bunu duyunca bacağıma açmak-

tan ve kocaya kaçırmaktan çok utandım. Annemden utanmadım nedense. Onu özlüyordum sadece. Ama banyo taşında biraz karanfil eritip saçlarıma sürünce bu özlem geçer gibi olurdu.

Ebe Nine, “Kız Mercan, sen ne demeye sırtıyorsun?” diye bağırmasa onlarla bir olup da kendime güldüğümü anlamayacaktım. Biber içleri, fasulye çöpleri, yere dökülen tütünler, yapraklar, kedi bokları ayağıma, bacağıma yapıştıkça yüzümdeki sırtış yerini kaşıntıya, huysuzluğa bıraktı. Bu üç kocakarının tosurdamalarıyla köpüğü iyice çektikten sonra rahatlarım sanmıştım ama yüklükteki yorganları indirmemi emretti üç sestem en buyurgan olanı. Zıplısam, üç kere daha uzasam, üç sene yaşlısam yetişemezdim ki. Elimdeki ıslak süpürgeyle sapıyla yorganları indirebileceğimi düşenerek merdivenlerden çıkarken Kız Hoca'nın sesiyle olduğum yerde kaldım. Herkes ona böyle derdi, Kız Hoca. Ama ben sonuna bir de nine eklerdim. “Kızhocanine”. Biraz da bela. O günden sonra.

“Mercan, elindeki kenara bırak. Yorganlar da dursun şimdilik. Benim odaya geç sen hele, ben geliyorum.”

Çocuk akli. İşten kaytardığıma sevinip hoplaya zıplaya geçtim onun o pis odasına. Leş gibi ot koktu. Açık duran camın kenarına oturdum. Ellerime bakıp güldüm. Suda çok kalınca yaşlanıyordu ellerim, kocakarı oluyordum onlar gibi. Çok ses vardı dışarıda. Önüm sıra uzanan toprak yola baktım. Refika Teyze'nin tavuklarına, evin önündeki patpatın inmiş lastiklerine, taşların üzerinde oynayan çocuklara. Sonra kafamı gökyüzüne çevirdim. Aklım almadı. “Çok büyük.” Kuşların evlerini nasıl bulduklarına şaşım. Üzüldüm de saklanacak yerleri olmayışına. Ayak sesi geliyordu. Merdivenden odaya doğru. Terlikler ve bacak ağrısının verdiği ahlal oflar. Bir de makas gıcirtısı. Kapkara, kocaman ve kör bir makasın ağır sesi.